

1. DIEL FENOMÉNÁLNEJ DIMILY TRILÓGIE

Vieš, že tá milujúci?

ESTELLE MASKAME

COOL
BOO

Vieš, že ťa milujem?

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Estelle Maskame
Vieš, že ťa milujem? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vieš, p'
že ta
milujem?

E S T E L L E M A S K A M E

*Túto knihu od začiatku venujem svojim čitateľom,
lebo nie je moja, ale ich.*

Poďakovanie

Dakujem svojim čitateľom, ktorí boli so mnou od úplného začiatku a sledovali, ako táto kniha vzniká. Ďakujem, že vďaka nim som si písanie nesmierne užívala a že so mnou vydržali tak dlho. Moje poďakovanie patrí aj všetkým vo vydavateľstve Black & White za to, že v túto knihu uverili rovnako ako ja. Navždy budem vďačná Janne za to, že si želala získať pre túto knihu celý svet. Karyn ďakujem za všetky pripomienky a odborné rady, Laure za ustavičnú starostlivosť. Svojej rodine som vďačná za nekonečnú podporu a povzbudzovanie, predovšetkým mame Fenelle, ktorá ma v detstve brávala do knižnice, a tak som sa mohla zamilovať do kníh. Otcovi Stuartovi ďakujem za to, že ma vždy povzbudzoval v mojej túžbe stať sa spisovateľkou, a starému otcovi Georgeovi Westovi patrí moja vďaka za to, že mi od prvého dňa veril. Heather Allenovej a Shannon Kinnearovej ďakujem, že počúvali, keď som im vravela o svojich nápadoch, a dovolili mi nepretržite švitoriť o tejto knihe bez toho, aby mi povedali, že mám sklapnúť, lebo moje vzrušenie ich istotne privádzalo do šialenstva. Neilovi Drysdaleovi som vďačná, pretože mi pomohol dostať sa tam, kde momentálne som. Ďakujem, ďakujem, ďakujem. Nakoniec ďakujem Danici Proeovej, ktorá ma učila, keď som mala jedenásť rokov, za to, že bola prvý človek, ktorý mi povedal, že píšem ako skutočná spisovateľka, a za to, že práve vďaka nej som si uvedomila, že sa chcem stať spisovateľkou.

Ak som sa niečo dozvedela z filmov a z kníh, tak je to určite to, že Los Angeles je najúžasnejšie mesto na svete, že tam žijú najúžasnejší ľudia a že sú tam najúžasnejšie pláže. Takže rovnako ako každé mladé dievča, ktoré kráča po tejto planéte, som snívala o návšteve Zlatého štátu, čiže Kalifornie. Túžila som jedného dňa bežať po Venice Beach, priložiť dlane na hviezdy svojich obľúbených celebrit na chodníku slávy, vyliezť k nápisu *HOLLYWOOD* a rozhliadnuť sa po tom krásnom meste.

Chcela som to urobiť a chcela som navštíviť aj všetky ostatné nudné miesta, ktoré turisti jednoducho musia vidieť.

So slúchadlom v uchu a s pozornosťou rozdvojenou na pesničky, ktoré mi hrajú do ucha, a na pohyblivý pás, ktorý sa predomnou otáča, sa pokúšam nájsť voľné miesto, odkiaľ by som si mohla vziať svoj kufor. Ľudia naokolo sa posúvajú dopredu a hlasno sa rozprávajú so svojimi partnermi, jačia, že okolo nich práve prechádza ich batožina, alebo kričia, že tá batožina nie je ich. Zagúľam očami a zadívam sa na kufor kaki farby, ktorý sa ku mne blíži. Poznám ho podľa textu pesničky, ktorú som napísala na jeho bočnú stranu, a tak schmatnem rukoväť a čo najrýchlejšie ho zložím z pása.

„Som tu!“ zakričí známy hlas. Neuveriteľne hlboký hlas môjho otca sa napoly stráca v piesňach, ktoré mi znejú do ucha, ale pravdepodobne by som ho počula aj vtedy, keby som ich mala pustené úplne naplno. Jeho hlas je taký otravný, že ho nemožno ignorovať.

Keď mi mama po prvý raz oznámila, že otec chce so mnou stráviť leto, nad absurdnosťou toho nápadu sme vybuchli do smiechu. „Nemusíš sa k nemu vôbec približovať,“ pripomínala mi dennodenne. Tri roky sa neozval a zrazu chce so mnou stráviť celé leto? Stačilo by, keby mi z času na čas zatelefonoval, opýtal sa, ako sa mám, a postupne by sa vracal do môjho života. Lenže nie! Rozhodol sa zahryznúť do kyslého jablka a rovno ma požiadal, aby som s ním strávila celých osem týždňov. Mama bola jednoznačne proti. Tvrdila, že otec si tých osem týždňov so mnou nezaslúži. Vyhlásila, že tým nikdy nevynahradí čas, ktorý stratil. Otec sa však nedal odbíť a zúfalým tónom ma presviedčal, že v Južnej Kalifornii sa mi bude páčiť. Netuším, prečo sa znenazdajky rozhodol znovu so mnou nadviazať kontakt. Dúfal, že dokáže napraviť náš vzťah, ktorý zničil, keď sa jedného dňa zbalil a odišiel? Pochybovala som, či je niečo také vôbec možné, no potom sa to vo mne zlomilo a zavolała som mu, že chcem prísť. Samozrejme, nerozhodla som sa tak kvôli nemu. Zavázila predstava horúcich letných dní a nádherných pláží a šancí, že sa zamilujem do najlepšieho modela firmy Abercrombie & Fitch s opálenou pokožkou a vypracovanými brušnými svalmi. Okrem toho som mala aj iný dôvod, prečo som sa chcela dostať stovky kilometrov od Portlandu.

Preto z človeka, ktorý sa ku mne blíži, nie som ktovieako nadšená.

Za tri roky sa veľa zmenilo. Pred tromi rokmi som bola takmer o osem centimetrov nižšia. Pred tromi rokmi otec nemal vo vlasoch viditeľne šedivé pramene. Pred tromi rokmi by naše stretnutie nebolo takéto rozpačité.

Zo všetkých síl sa snažím usmievať. Cerím zuby, aby som mu nemusela vysvetľovať, prečo mám na tvári ustavične zamračený výraz. Usmievať sa je vždy oveľa jednoduchšie.

„Pozrime sa na moje malé dievčatko!“ zvolá otec, doširoka otvorí oči a neveriacky pokrúti hlavou nad tým, že už nevyzerám ako v trinástich rokoch. Och, aké prekvapujúce! Šestnásťročný vyzerajú inak ako žiaci siedmeho ročníka!

„Hej,“ uškrniem sa, zdvihnem ruku a vytiahnem si z ucha slúchadlo. Káblíky mi visia v ruke a zo slúchadiel stále slabo počuť hudbu.

„Eden, veľmi si mi chýbala,“ usmeje sa.

Myslím si, že budem skákať od radosti, že som chýbala človeku, ktorý od nás kedysi dávno odišiel? Že sa mu hodím do náručia a rovno mu všetko odpustím? Tak to v nijakom prípade nefunguje. Odpustenie nemožno očakávať, treba si ho zaslúžiť.

Ak s ním však mám stráviť najbližších osem týždňov, pravdepodobne by som sa mala pokúsiť odložiť nepriateľstvo bokom. „Aj ty si mi chýbal.“

Otcova tvár sa rozžiari, na lícach sa mu urobia také výrazné jamky, ako keď sa krtko zavrtáva do zeme. „Daj, vezmem ti kufor,“ ponúkne sa, natiahne sa, chytí ho a položí kolieskami na zem.

Vyjdem za ním z budovy letiska. Oči mám na stopkách, ak by sa o mňa náhodou obtrela nejaká filmová hviezda alebo topmodel, lenže nikoho takého nevidím.

Ovalí ma teplý vzduch a cestou po obrovskom parkovisku mi líca zohrievajú slnečné lúče. S mojimi vlasmi sa pohráva jemnučký vánok. Obloha je jasná, ak nerátam niekoľko znepokojujúcich oblakov.

„Myslela som si, že tu bude teplejšie,“ poznamenám našťavaná, že v Kalifornii nie je absolútne bezvetrie, jasno a sucho bez jedinej kvapky dažďa, ako ukazujú vo filmoch a ako som tomu uverila. Nikdy mi nenapadlo, že by v nudnom Portlande mohlo byť v lete teplejšie ako v Los Angeles. Je to pre mňa obrovské sklamanie a navzdory tomu, aký suchopárny je Oregon, najradšej by som sa otočila a vrátila sa domov.

„Aj tak je dosť horúco,“ otec pokrčí plecami, takmer ani čoby sa za počasie ospravedlňoval. Keď sa naňho pozriem kútikom oka, všimnem si na jeho tvári čoraz väčšie podráždenie, keď si márne namáha mozog v snahe vymyslieť nejakú vhodnú tému na rozhovor. Akurát že okrem tejto nepríjemnej situácie nemáme o čom diskutovať.

Keď aj so svojím kufrom zastane pri čiernom lexuse, pochybovačne sa zahľadím na vyleštenú karosériu. Pred rozvodom jazdili s mamou v obyčajnom volve, ktoré sa najmenej raz za mesiac pokazilo. Aj to v prípade, že sme mali šťastie. Znamená to, že buď v novom zamestnaní extrémne dobre zarába, alebo za nás vtedy skrátka nechcel utrácať. Možno sme mu nestáli za to, aby na nás vyhadzoval peniaze.

„Je otvorené,“ kývne hlavou k autu, zatiaľ čo otvára batožinový priestor a hádže doň môj kufor.

Prejdem k pravej strane vozidla, zložím si batoh, ktorý mám na chrbte, otvorím dvere a nasadnem. Na rozpálenej koži na sedadle si takmer popálím nahé stehná. Kým otec vklzne za volant, chvíľu len ticho úpiem.

„Mala si príjemný let?“ opýta sa v úsilí nadviazať rozhovor, keď naštartuje a vycúva z parkovacieho miesta.

„Dalo sa to prežiť.“ Cez telo si pretiahnem bezpečnostný pás a zapnem ho. Batoh si položím na kolená a civiem von oknom. Oslepuje ma slnko, takže strčím ruku do predného vrečka batoha, vyberiem slnečné okuliare a nasadím si ich. Vzdychnem.

Počujem, ako otec naprázdno preglgne a zhlboka sa nadýchne. „Ako sa má mama?“

„Skvele,“ odvetím, možno priveľmi dychtivo. Jednoducho chcem zdôrazniť, ako dobre sa má aj bez neho. Nie výborne, ale ani nie zle. Posledných niekoľko rokov sa usiluje presvedčiť samu seba, že rozvod je skúsenosť, z ktorej sa môže poučiť. Rada by si myslela, že rozvod jej poskytol životnú šancu alebo ju aspoň naplnil múdrosťou, no ak mám byť úprimná, výsledkom nebolo nič iné ako to, že začala opovrhovať mužmi. „Nikdy sa nemala lepšie.“

Otec pokýva hlavou, pevne zovrie volant a vyjde z letiska na hlavnú cestu. Je to viacprúdová diaľnica, po ktorej sa ženú autá jedno za druhým. Premávka je veľmi hustá, ale ideme pomerne rýchlo. Okolitá krajina je otvorená doďaleka, nevyčnievajú tu mrakodrapy ako v New Yorku ani tu nestoja rady stromov ako doma

v Portlande. Potešilo ma zistenie, že tu naozaj rastú palmy. Mala som totiž podozrenie, že je to len mýtus.

Prejdeme pod množstvom ukazovateľov smeru, ktoré po jednom visia nad každým diaľničným pruhom a ukazujú smer k okolitým mestám a mestským štvrtiam. Míňame ich tak rýchlo, že ich zaregistrujem iba ako rozmazanú šmuhu. Opäť sa medzi nami rozhostí ticho, a tak si otec rýchlo odkašle a urobí druhý pokus o rozprúdenie rozhovoru.

„Santa Monica sa ti bude páčiť,“ usmeje sa na mňa. „Je to úžasné miesto.“

„Hej, vyhládala som si ho,“ poviem, ruku si opriem o okno a ďalej upieram pohľad na ulicu. Los Angeles zatiaľ vôbec nevyzerá tak oslnivo ako na fotkách, ktoré som videla na internete. „Je tam také to čosi na móle, však?“

„Áno, Pacific Park.“ Oslepí ma slnečný lúč, ktorý sa odrazí od zlatej obrúčky na otcovom prste. Zastonám. Otec si to, samozrejme, všimne. „Ella sa nevie dočkať, kedy ťa konečne spozná,“ podotkne. „Je to vzájomné.“ To je klamstvo.

Ella, ako ma otec nedávno informoval, je jeho nová manželka. Náhrada za moju mamu. Niečo nové, niečo lepšie. Toto je čosi, čomu nerozumiem. Čo má táto ženská, táto Ella, čo moja mama nemá? Lepšie umýva riad? Robí lepšiu fašírku?

„Dúfam, že spolu budete dobre vychádzať,“ vyhlási otec po chvíli ťaživého ticha a presunie sa do krajného pruhu. „Naozaj si želim, aby to fungovalo.“

Otec si možno želá, aby to fungovalo, no ja som sa ešte nevyrovнала s predstavou, že má úplne novú rodinu. Myšlienka, že mám nevlastnú matku, sa mi ani trochu nepáči. Chcem normálnu rodinu, ktorú tvorí moja mama, môj otec a ja. Nijaké úpravy neprijímam. Neznášam totiž zmeny.

„Koľko si vravel, že má detí?“ opýtam sa pohľadovo. Nielenže som získala nevlastnú matku, ale šťastnou náhodou aj nevlastných bratov.

„Tri,“ zasyčí otec. Môj neskrývaný negativizmus mu začína liezť na nervy. „Tylera, Jamieho a Chasea.“

„Fajn,“ uškrniem sa. „Koľko majú rokov?“

Sústredí sa na stopku niekoľko metrov pred nami, spomalí a začne vysvetľovať. „Tyler nedávno oslávil sedemnásť narodeniny, Jamie má štrnásť a Chase jedenásť. Skús s nimi vychádzať, dcérka.“ Kútikom orieškovohnedého oka sa na mňa prosebne pozrie.

„Aha,“ zatváram sa prekvapene. Doteraz som predpokladala, že sa stretnem s niekoľkými batoliatami, ktoré sú sotva schopné zosmoliť súvislú vetu. „Tak dobre.“

Po tridsiatich minútach odbočíme na kľukatú cestu, pravdepodobne na predmestí veľkomesta. Cestu po oboch stranách lemujú vysoké stromy, ktorých hrubé kmene a pokrútené konáre poskytujú tieň pred slnkom. Všetky domy sú väčšie než dom, v ktorom žijem s mamou, a sú jedinečné vzhľadom aj konštrukciou. Nijaké dva domy nie sú rovnaké ani tvarom, ani farbou, ani veľkosťou. Otcov lexus zaparkuje pred domom z bieleho kameňa.

„Tu bývaš?“ Deidre Avenue vyzerá úplne normálne, ani čoby sa nachádzala niekde v Severnej Karolíne. Los Angeles však nemá byť normálne! Má byť pompézne, výnimočné a úplne fantastické. Ibaže nie je.

Otec prikývne, vypne motor a sklopí tienidlo. „Vidíš tamto okno?“ ukáže na okno na druhom poschodí, presne v strede.

„Áno.“

„To je tvoja izba.“

„Aha,“ zarazím sa. Nečakala som, že počas osemtýždňového pobytu tu budem mať vlastnú izbu. No zdá sa, že je to pomerne veľký dom, takže asi majú dosť voľných izieb. Potešilo ma, že nebudem spať na nafukovacom matraci uprostred obývačky. „Ďakujem, oci.“ Keď sa pokúsím vystúpiť z auta, uvedomím si, že nosiť krátke nohavice má svoje za aj proti. Za: v tomto počasí mi je v nich príjemne chladno. Proti: stehná mám prilepené ku koženému sedadlu otcovho lexusu. Z auta teda určite vystupujem viac ako minútu.

Otec beží otvoriť batožinový priestor, vyberie z neho môj kufor a postaví ho na chodník. „Tak poď ďalej,“ povie, vytiahne rukoväť kufru a ťahá ho za sebou.

Dlhým krokom prekročím parkovacie miesto a nasledujem otca po chodníku dláždenom kameňmi. Vedie k hlavným dverám. Sú mahagónové a panelové, presne také, aké mávajú v domoch bohatí ľudia. Po celý čas upieram pohľad na conversky na svojich nohách. Dokonca zastanem, aby som očami prebehla po svojom otrasnom písme, ktoré zdobí bielu gumu naboku. Rovnako ako na kufor, aj na topánky som si čiernym perom načmárala text obľúbenej piesne. Pohľad na tie slová mi pomáha udržať nervy pokojné aspoň dovtedy, kým prideme k dverám.

Dom ako taký – napriek tomu, že je to odporný symbol konzumnej spoločnosti – je veľmi pekný. V porovnaní s domom, v ktorom som sa ráno prebudila, vyzerá ako päťhviezdičkový hotel. Na príjazdovej ceste stojí biely rangerover. *Hrozne nevkusné*, pomyslím si.

„Si nervózna?“ Pred dverami otec zastane a povzbudzujúco sa na mňa usmeje.

„Trochu,“ pripustím. Usilujem sa nemyslieť na nekonečný zoznam vecí, ktoré by sa mohli pokaziť, ale niekde hlboko vo svojom vnútri cítim predovšetkým strach. Čo ak ma všetci budú nenávidieť?

„Nemusíš byť.“ Otvorí dvere a vojdeme aj s kufrom, ktorého kolieska škripu na drevenej podlahe.

Hneď pri vstupe nás omámi vôňa levandule. Schodisko predomnou vedie na poschodie a cez odchýlené dvere po svojej pravici vidím obývaciu izbu. Rovno predomnou, za klenutým oblúkom, je kuchyňa, z ktorej vyjde žena a blíži sa ku mne.

„Eden!“ zvolá. Vezme ma do náručia, v ktorom mi trochu zavadzia jej obrovské poprsie, a potom o krok cúvne, aby si ma premerala od hlavy až po päty. Aj ja to urobím. Má blond vlasy a je štíhla. Z akéhosi absurdného dôvodu som predpokladala, že bude vyzeráť

podobne ako mama. Lenže otec očividne zmenil vkus. Nielen po-
kial' ide o ženy, týka sa to aj životnej úrovne. „Som veľmi rada, že
sa s tebou konečne stretávam!“

O krok cúvnem a pokúšam sa potlačiť nutkanie zagúľať očami
alebo sa uškrnúť. Keby som však prejavila takú neúctu, otec by ma
určite odviezol naspäť na letisko. Namiesto toho teda poviem:
„Ahoj.“

„Bože, oči máš ako Dave!“ vyhrkne. Vzhľadom na to, že oveľa
radšej by som mala oči ako mama, bola to najhoršia možná po-
známka. Moja mama totiž od svojej rodiny neušla.

„Mám ich tmavšie ako on,“ zašomrem otrávene.

Ella to ďalej nerozoberá a zmení tému rozhovoru. „Musíš sa zo-
známiť aj s ostatnými. Jamie, Chase, poďte dolu!“ zakričí s hlavou
otočenou ku schodisku a vzápätí sa obráti znova ku mne. „Povedal
ti Dave o večierku, ktorý dnes večer organizujeme?“

„O večierku?“ zopakujem ako ozvena. Na mojom zozname
s nadpisom *Čo budem robiť v Kalifornii* rozhodne nijaké spoločenské
akcie nie sú. Predovšetkým nie také, ktoré organizujú cudzí ľudia.
„Oci?“ pozriem sa naňho so zdvihnutým obočím.

„Bude to len grilovanie s niekoľkými susedmi,“ vysvetlí. „Uspo-
riadať staré dobré grilovanie je najlepší spôsob, ako začať leto.“
Z hĺbkych duševných želám, aby prestal rozprávať.

Pravdupovediac, nemám rada ani veľké skupiny ľudí, ani grilo-
vanie. „Super!“ hlesnem.

Vtom sa ozve hlasný dupot. Po dubovom schodisku sa k nám rú-
tia dvaja chalani, ktorí berú schody po dva.

„To je Eden?“ zašepká starší Elle do ucha, len čo sa ocitne dole,
no aj tak ho počujem. Som si istá, že je to Jamie. Mladší, s doširoka
otvorenými očami, je určite Chase.

„Ahojte,“ pozdravím ich, pričom pery skrútim do žiarivého
úsmevu. Z toho, čo si pamätám z rozhovoru v aute, má Jamie štr-
nášť. Hoci je o dva roky mladší než ja, je takmer rovnako vysoký.
„Ako sa darí?“

„Super,“ odvetí Jamie. Nezaprie, že je Ellin syn. Jeho žiarivo modré oči a strapaté blond vlasy sú jasný dôkaz. „Dáš si niečo na pitie?“

„Nie, vďaka,“ odmietnem. Z jeho vzpriameného postoja a úsilia o dobré spôsoby vyplýva, že na svoj vek je pomerne vyspelý. Dúfam, že si budeme rozumieť.

„Chase, nepovieš Eden aspoň ahoj?“ vyzve Ella najmladšieho syna.

Chase sa tvári veľmi zdržanlivo. Aj on zdedil Elline bezchybné gény. „Ahoj,“ zamrmle, ale do očí sa mi nepozrie. „Mami, môžem ísť k Mattovi?“

„Pravdaže, zlatko, no pred siedmou musíš byť doma,“ pripomenie mu Ella. Zaujímaloby ma, či je to typ matky, ktorá dá dieťaťu domáce väzenie za niekoľko omrvíniek na koberci v obývačke, alebo typ, ktorému neprekáža, ak jej potomok na dva dni zmizne. „Dnes večer budeme grilovať, dúfam, že si to pamätáš.“

Chase prikývne a prešmykne sa popri mne. Otvorí dvere a zabuchne ich za sebou tak rýchlo, že nikomu z nás nestihne povedať ani jediné slovo na rozlúčku.

„Mami, mám jej to tu ukázať?“ opýta sa Jamie sekundu po tom, čo jeho brat zmizol.

„To by bolo skvelé!“ odvetím namiesto Elly. S Jamiem to bude určite lepšie ako s otcom alebo Ellou, prípadne dokonca s oboma zároveň. Nemám dôvod tráviť čas s ľuďmi, v ktorých blízkosti by som najradšej nebola. Oveľa radšej zostanem so svojím novým úžasným nevlastným bratom. Tak či tak aj im táto situácia pripadá rovnako podivná ako mne.

„To je od teba milé, Jamie,“ súhlasí Ella. Určite sa potešila, že mi nemusí ukazovať, kde je záchod. „Ukáž Eden jej izbu.“

Otec sa na mňa pozrie a pousmeje sa. „Keby si niečo potrebovala, budeme v kuchyni.“

Jamie vezme môj kufor a vlečie ho hore schodmi. Odolám nutkaniu pohrdavo si odfrknúť. V tomto okamihu túžim iba po

opálených nohách a čerstvom vzduchu, čo rozhodne nezískam, ak sa budem zdržiavať v dome s otcom.

Nasledujem Jamieho a na pol ucha začujem, ako otec zasyčí: „Kde je Tyler?“

„Neviem,“ odvetí Ella.

Ako sa od nich vzdiaľujeme, ich hlasy slabnú, lenže ešte nie sme tak ďaleko, aby som nepočula otcovu odpoveď. „To mu dovoľíš iba tak odísť?“

„Áno,“ pritaká Ella. Viac nepočujem, lebo už sme naozaj mimo dosluchu.

„Tvoja izba je oproti mojej,“ informuje ma Jamie, keď vyjdeme na poschodie. „Máš najchladnejšiu miestnosť. S najlepším výhľadom.“

„Prepáč.“ Nahodím silený úsmev a pokúšam sa udržať ho na tvári po celý čas, čo ma Jamie vedie k jedným z piatich dverí. Nemôžem odolať, a tak zastanem a pozriem sa nadol. Prv než Ella vojde do kuchyne, zazriem jej blond vlasy.

Mám pocit, že je to typ matky, ktorej neprekáža, ak človek zmizne.

Keby som na opísanie svojej novej izby mala použiť jediné slovo, povedala by som: „Základná.“ Nijaké iné slovo by ju nevystihlo lepšie. V izbe so svetlými stenami stojí posteľ a obyčajný bielizník. Nič viac tu nie je. A je tu neuveriteľne horúco.

„Ten výhľad sa mi páči,“ otočím sa k Jamiemu, hoci som sa z okna ešte nepozrela a netuším, čo z neho vlastne vidieť.

Môj nevlastný brat sa rozosmeje. „Tvoj otec povedal, že si izbu môžeš zariadiť podľa svojho vkusu.“

Prejdem sa po miestnosti, obídem béžový koberec a otvorím vstavanú skriňu. Na posuvných dverách sú zrkadlá. Je oveľa väčšia ako skriňa, ktorú mám doma. Navyše, izba má vlastnú kúpeľňu. Nazriem dovnútra a spokojne nadvihnem obočie. Sprcha vyzerá, akoby ju dosiaľ nikto nepoužil.

„Páči sa ti tu?“ opýta sa kdesi za mojím chrbtom otec. Prudko sa otočím za zvukom jeho hlasu. Otec sa na mňa široko usmeje. Netuším, kedy vošiel. „Prepáč, že je tu tak teplo. Zapnem klimatickú záciu. Vydrž päť minút.“

„To je v poriadku,“ poviem. „Izba sa mi páči.“ Je takmer dvakrát väčšia ako moja izba v Portlande, takže navzdory spartánskému zariadeniu sa mi nemôže nepáčiť.

„Si hladná?“ Začínam mať pocit, že otázky sú to jediné, v čom môj otec vyniká. „Cestovala si celé popoludnie, určite už umieraš od hladu. Čo si dáš?“

„Netráp sa,“ pokrútim hlavou. „Uvažujem, že si pôjdem zabehať. Povystierať si nohy.“ Nechcem porušiť svoj každodenný bežecký rozvrh a chvíľu sa prebehnúť považujem za dobrý spôsob, ako pre-skúmať túto štvrť.

Na otcovej starnúcej tvári sa objaví závažanie. Asi na dve sekundy sa zamračí, potom si povzdychne, akoby som ho požiadala o modré z neba.

„Oci!“ ohradím sa. Zakloním hlavu a prinútim sa jemne, ale falošne zasmiať. „Mám šesťnásť rokov, môžem ísť sama von! Len sa tu chcem trochu rozhliadnuť.“

„Tak so sebou aspoň vezmi Jamieho,“ navrhne. Jamieho obočie od zvedavosti vystrelí nahor. Alebo od prekvapenia. Nie som si istá, čo to je. „Jamie?“ otočí sa k nemu otec. „Rád beháš, však? Pôjdeš s Eden a dohliadneš, aby sa nestratila?“

Jamie na mňa žmurkne, venuje mi vševediaci až súcitný úsmev a potom súhlasí. „Jasné. Prezlečiem sa.“ Predpokladám, že rozumie, aké otravné je mať takýchto opatrných rodičov, ktorí sa k človeku správajú, ani čoby mal päť rokov.

Keď toto všetko vezmem do úvahy, pochopím, že mám za sebou skvelý štart v Santa Monice. Som tu ešte len prvý deň a trápne napätie medzi otcom a mnou je už takmer neznesiteľné. Som tu prvý deň a hneď ma núti zúčastniť sa na grilovaní s davom cudzích ľudí. Som tu prvý deň a nemôžem si ísť zabehať bez sprievodu.

Som tu prvý deň a už ľutujem, že som sem vôbec prišla.

„Nechodte ďaleko,“ upozorní ma otec. Vyjde z izby a nechá otvorené dvere, hoci naňho zakričím, aby ich zavrel.

Jamie pribehne k dverám, rukou sa oprie o zárubňu a opýta sa: „Chceš ísť hneď teraz?“

Pokrčím plecami. „Ak ti to vyhovuje.“

Prikývne a vyjde z izby. Nezabudne za sebou zatvoriť dvere.

Nemienim márne strácať čas v dome, predovšetkým keď klimatizácia pravdepodobne nefunguje, a tak položím kufor na mäkký matrac postele a otvorím ho. Nadchne ma zistenie, že všetky moje veci – od

notebooku až po obľúbenú spodnú bielizeň – sú v poriadku a nedotknuté. Zvyčajne sa mi kufre vracajú sotva s polovicou vecí, lebo zamestnanci letísk sa k batožine správajú otrasne. Siahnem do svojho prekvapujúco robustného kufra, ruku strčím úplne naspodok, lebo bežecké oblečenie bolo prvá vec, ktorú som si zabalila.

Hravým krokom sa vydám do svojej luxusnej kúpeľne, aby som sa trochu osviežila a prezliekla, lenže mobil, ktorý mám vo vrecku, sa ma práve v tom okamihu rozhodne slabým vibrovaním láskavo upozorniť na to, že už je takmer vybitý. Vtedy si spomeniem, že Amelia ma prosila, aby som jej zavolala, hneď ako priletím. Šortky a športovú podprsenku položím vedľa umývadla, sadnem si na žiarivo čistý poklop záchodovej misy a prekrížim si nohy. V kontaktoch vyhladáam číslo najlepšej kamarátky a o niekoľko nanosekúnd sa ozve vyzváňací tón.

„Ahoj,“ povie Amelia prihlúplym hlasom, ktorý znie, akoby bola kríženec postavy z animovaného filmu a športového komentátora.

„Ahoj,“ napodobním jej tón. Zasmejem sa, ale vzápätí vzdychnem. „Je to tu nafigu! Najradšej by som celé leto strávila s tebou.“

„Tak sa vráť! Aj tu je to dosť čudné.“

„Také čudné ako stretnutie s mojou novou nevlastnou matkou?“

„Až také čudné nie,“ pripustí Amelia. „Ako na teba pôsobí? Nie je ako zlá macocha v *Popoluške*, však? A čo nevlastní bratia? Už máš rozpis, kedy ich budeš musieť strážiť?“

Napriek tomu, že ma nevidí, pokrútim hlavou. Keby len tušila, že je to skôr naopak. „Už to nie sú malé deti.“

„Čože?“

„Sú to skôr, nuž, tínedžeri.“

„Tínedžeri?“ zopakuje neveriacky. Pred tým, ako som odcestovala na prázdniny, som dva týždne v kuse nariekala, ako sa bojím stretnutia so svojimi novými nevlastnými bratmi, lebo neznášam deti mladšie ako šesť rokov. Ukázalo sa, že všetci traja sú oveľa starší.

„Hej,“ pritakám. „Sú fajn. Jeden je trochu hanblivý, no je z nich najmladší, takže je to normálne. Druhý je trochu starší a myslím si,

že si s ním budem rozumieť. Nie som si istá, ale dúfam, že áno. Volá sa Jamie.“

„Myslela som si, že budeš mať troch bratov,“ začuduje sa Amelia. „Vravela si, že sú traja.“

„Tretieho som ešte nevidela,“ vysvetlím. Úplne som zabudla, že ma naozaj môžu posudzovať traja noví nevlastní bratia, nie iba dvaja. „Asi sa s ním zoznámim neskôr. Teraz si idem zabehať s Jamiem.“

„Eden,“ osloví ma Amelia prísne, a predsa nežne. „Práve si prišla. Upokoj sa. Vyzeráš skvele.“

„Nie.“ Mobil si plecom pritisnem k uchu, natiahnem ruku a vyzujem si topánky. „Povedali o mne ešte niečo?“ opýtam sa pomaly napriek tomu, že by som to radšej nevedela. Lenže vždy je tu ten záujem, tá zvedavosť, ktorá ma zožiera. A, pravdaže, neschopnosť vyrovnať sa s tým. Vždy podľahnem.

Na druhej strane linky sa rozhostí krátke ticho. „Nemysli na to.“

„Takže to znamená áno,“ konštatujem. Je to len šepot, taký tichý, že Amelia ma pravdepodobne nepočuje. Mobil začne opäť vibrovať. „Amelia, o chvíľu sa mi vybije mobil. Večer budem musieť ísť na nejaké hlúpe grilovanie. Ak mi tam budú všetci liezť na nervy, budem ti posilať esemesku za esemeskou, aby si mysleli, že mám kopu priateľov.“

Amelia sa zasmeje. Predstavím si, ako prevracia oči dohora. Je to jej zvyk. „Jasné. Píš.“

Prv než stihnem zamumlať pozdrav, telefón vypovie službu, takže ho hodím k umývadlu a siahnem po oblečení. Beh je skvelý na vyčistenie hlavy. Vyčistiť si hlavu je presne to, čo teraz potrebujem. Bleskurýchlo sa prelečím do svojho bežeckého úboru – robím to tak často, že by som to bez problémov zvládla aj počas spánku –, zbehnem na prízemie a po prvý raz vojdem do kuchyne. Privítajú ma čierne lesklé pulty, biele lesklé skrinky a čierne lesklé dlaždice na podlahe. Všetko je veľmi, veľmi lesklé.

„Páni!“ zhodnotím. Pozriem sa na plastovú fľašu, ktorú držím v ruke, a potom na dokonale čistý drez. Takmer sa bojím napustiť si v ňom vodu.

„Páči sa ti to?“ opýta sa otec a až vtedy si uvedomím, že je v kuchyni. Vždy sa za mnou zjaví znenazdajky, ani čoby sledoval každý môj krok.

„Tú linku ste nainštalovali iba včera, však?“

Zasmeje sa, pokrúti hlavou, prejde k drezu a otočí kohútikom. „Nech sa páči. Jamie už na teba čaká vonku. Rozcvičuje sa.“

Bojazlivo prejdem okolo ostrovčeka a nemotorne si naplním fľašu vodou, až začne pretekať, zakrútim viečko a zmiznem odtiaľ, skôr než má otec šancu ešte niečo povedať. Netuším, ako tých osem týždňov s ním prežijem. Naozaj.

Keď konečne vyjdem von, Jamie behá sem a tam po chodníku pred domom. „Len sa zahrievam,“ vysvetlí s úsmevom.

„Môžem sa pridať?“ Keď prikývne, chlipnem si za hlt vody, zaradím sa po jeho boku a spolu niekoľko ráz obehneme okolo trávniku. Potom vyrazíme pohodlnou rýchlosťou na cestu po tejto krásnej štvrti.

Po prvý raz po veľmi dlhom čase bežím bez sprievodu hudby. Mala som skrátka pocit, že by bolo voči Jamiemu neslušné, keby som si do uší strčila slúchadlá. Občas nadviažeme krátky rozhovor alebo jeden z nás povie: „Spomaľme.“ To je všetko. Neprekáža mi to. Slnko na nás praží tak, až sa mi zdá, že jeho lúče za poslednú hodinu zosilneli. Ulice sú tu naozaj veľmi pekné a stretávame na nich množstvo miestnych obyvateľov. Niektorí sú na prechádzke so psami, iní jazdia na bicykloch alebo tlačia kočíky s deťmi. Možno si toto mesto predsa len nakoniec obľúbim.

„Nenávidíš svojho otca?“ opýta sa Jamie z ničoho nič, keď sa pomaly vraciame domov. Otázka ma tak zaskočí, že sa takmer potknem na vlastných nohách.

„Čože?“ Na viac sa nezmôžem. Pokúsim sa pozbierať svoje myšlienky a oči upriem na chodník pred sebou. „Je to zložité.“

„Ja ho mám rád,“ vyhrkne alebo skôr zalapá po dychu Jamie. Prekvapuje ma, že so mnou stále dokáže udržať tempo.

„Aha.“

„Áno, no mám pocit, že medzi tebou a ním to trochu škripe.“

„Hej,“ hlesnem a začnem si hrýzť pery v úsilí nájsť spôsob, ako zmeniť tému rozhovoru. „Pozri, ten dom oproti vyzerá úžasne.“

Jamie ma ignoruje. „Prečo to medzi vami škripe?“

„Lebo je hrozný,“ odvetím konečne. „Takto to je. Môj otec je hrozný, lebo od nás odišiel. Je hrozný, lebo sa neozval. Je hrozný, lebo je hrozný.“

„Rozumiem.“

Náš rozhovor sa skončil. Pribehneme k domu, na trávniku si ponahujeme svaly a zamierime dovnútra, aby sme sa osprchovali. Otec nám nezabudne pripomenúť, že o dve hodiny začneme grilovať. Rozlúčim sa s Jamiem a každý odíde do svojej izby.

Som hrozne spotená a cítim sa špinavá, preto len pripojím telefón na nabíjačku a dám si perlivú sprchu. Voda je úžasná, a ja si ju užívam takmer pol hodiny. Jednoducho si sadnem a vyhrievam sa v pare. Doma mi sprchovanie ešte nikdy nepripadalo takého príjemné.

Zvyšných deväťdesiat minút sa chystám na večierok. Keby som mohla, prišla by som na terasu v teplákoch. Som však presvedčená, že Elle by sa to nepáčilo, a tak sa pohrabem v kufri a vyberiem úzke nohavice a športové sako. Ležérna elegancia. To by mohlo prejsť.

Oblečiem sa, vysuším si vlasy, natočím ich do splývajúcich vln a namaľujem sa. Keď si na telo nanášam obľúbenú vôňu, zavanie ku mne akýsi pach. Jasné, grilovanie! Zrejme sa už blíži devätnásta hodina.

Zbehnem dolu a vôňa ma zavedie do kuchyne. Dvojité sklenené dvere sú otvorené dokorán. Pochopím, že večierok už je v plnom prúde. Takže oprava. Neblíži sa devätnásta, už je devätnásť. Z reproduktorov, ktoré nevidno, hrá hudba a po trávniku korzujú skupinky dospelých. Je tu všetko, čo tieto večierky robí takými hroznými. Chase šantí v bazéne s niekoľkými deťmi v jeho veku. Otec otáča burgery na grile, ktorý je umiestnený v kúte záhrady, a pokúša sa pri tom predvádzať tanec z osemdesiatych rokov minulého storočia. Je trápny.

„Eden!“ zakričí akási žena. Otočím sa a otrávene zistím, že je to Ella. „Pod’ za nami von!“

Keby som predstierala záchvat, možno by sa mi podarilo uniknúť naspäť do izby alebo, čo by bolo ešte lepšie, domov. „Prepáč, že meškám, ale nesledovala som čas.“

„Nie, ideš akurát,“ usmeje sa Ella. Slnečné okuliare si presunie z očí na temeno, vojde do kuchyne a vytiahne ma na trávnik. „Dúfam, že si hladná.“

„No, vlastne...“

„Toto sú naši susedia z domu oproti,“ preruší ma a kývne hlavou k páru v stredných rokoch, ktorý zrazu stojí pred nami. „Dawn a Philip.“

„Eden, veľmi radi ťa spoznáваме,“ spustí Dawn. Je jasné, že môj otec alebo Ella, prípadne obaja, informovali všetkých zúčastnených o mojej prítomnosti. Philip sa na mňa usmeje.

„Aj ja vás,“ odvetím. Netuším, čo ešte by som mohla dodať. *Vyrozprávate mi svoj životný príbeh? Aké sú vaše plány do budúcnosti?* Napokon im venujem iba úsmev.

„Mala by sem prísť aj naša dcéra,“ pokračuje Dawn. Okamžite sa ma zmocní znepokojenie. „Môže ti robiť spoločnosť.“

„To je skvelé,“ zamrmlm, no uhnem pohľadom. Vzťahy s inými dievčatami nikdy nepatrili k mojim silným stránkam. Príslušníčky môjho pohlavia mi naháňajú hrôzu. Zoznamovanie sa s novými je ešte horšie. „Rada som vás spoznala,“ poviem a usmejem sa na rozlúčku.

Rýchlo od nich a od Elly utečiem. Dúfam, že sa mi podarí vyhnúť sa ďalšiemu trápnemu zoznamovaniu. Funguje to najbližších štyridsať minút. Postávam pri plote a vraštim tvár, lebo mi lezie na nervy ten hrozný pop, ktorý sa šíri z reproduktorov na opačnom konci záhrady. Cítim sa nepríjemne. Aspoňže v okamihu, keď je hotové jedlo a všetci si začnú nakladať na tanieri, tá hrozná hudba zanikne v hluku ich hlasov. Niekoľko minút si odštipkávam zo žemle burgera a nakoniec celú tú vec zahodím do koša. Práve v okamihu, keď si pomyslím, že sa mi úspešne podarilo Elle na celý večer vyhnúť, rozhodne sa predhodiť ma všetkým jednotlivcom a párom a predstaviť ma ako svoju novú nevlastnú dcéru.

„A tu máme Rachael!“ zvolá nadšene, zatiaľ čo ma vlečie k ďalšej skupinke susedov.

„Rachael?“ zopakujem. Ak je to niekto, komu ma už predstavila, tak si na to nespomínam. Za hodinu mi povedala toľko nových mien, že som si ich nielenže nezapamätala, ale dokonca som si ich okamžite vyhodila z hlavy.

„Je to Dawnina a Philipova dcéra,“ pripomenie mi Ella. Kývne smerom za moje plece a skôr, ako sa stihnem otočiť, zvolá: „Rachael! Pod' sem!“

Uf! Zhlboka sa nadýchnem. Pokúsim sa presvedčiť samu seba, že je to priateľské a milé dievča, a vystrúham falošný úsmev. Dievčina príde k nám a natočí sa ku mne. „Aha, hej, ahoj,“ vyhrknem.

Ella nás pozoruje s rozžiarenou tvárou. „Eden, toto je Rachael.“

Hoci aj Rachael sa usmeje, vyzeráme ako trio sériových vrahov. „Ahoj!“ Rozpačito sa usmeje na Ellu.

Ella pochopí narážku. „Nechám vás osamote.“ Zasmeje sa a odíde sa ďalej nudne baviť so svojimi nudnými hosťami.

„Rodičia sú hrozne trápni,“ konštatuje Rachael a na základe tohto vyhlásenia sa mi okamžite zapáči. „Trčíš tu celý čas?“

Želám si, aby som mohla povedať nie. „Nanešťastie.“

Má dlhé blond vlasy, ale rozhodne to nie je prirodzená farba. Nekomentujem to, lebo sa mi nezdá, že by ma nenávidela. „Bývam oproti cez cestu, a keďže tu zrejme nikoho iného nepoznáš, môžeme spolu niekam vyraziť. Ak budeš mať chuť. Naozaj, príď za mnou hocikedy, keď budeš chcieť.“

Pozvanie ma prekvapí a som zaň vďačná. V nijakom prípade nestrávim nasledujúcich osem týždňov v dome so svojím otcom a jeho novou rodinou. „To znie dobre.“ Hlas mi zoslabne, lebo moju pozornosť upúta čosi, čo sa deje vpredu.

Cez medzery v plote na bočnej strane domu vidím až na ulicu. Hrá tam hudba. Presnejšie povedané, reve. Počujem ju navzdory tomu trápnemu popu, ktorý duní v záhrade. Po chvíli sa objaví

elegantné biele auto a šmykom zastane pri obrubníku. Znechutene sa uškrniem. Hudba prestane hrať v okamihu, keď sa vypne motor.

„Kam hľadiš?“ opýta sa Rachael, ibaže cez plot civiem s takým zaujatím, že nemám čas odpovedať.

Dvere na aute sa otvoria tak prudko, že takmer vyletia z pántov. Cez plot nevidím jasne, ale z auta vystúpi vysoký mladík a zabuchne za sebou dvere rovnako agresívne, ako ich otvoril. Na okamih sa zarází, zadíva sa na dom a potom si prehrabne vlasy. Nech už je to ktokoľvek, zdá sa, že je poriadne našťvaný. Ani čoby práve prišiel o celoživotné úspory alebo mu umrel pes. Vzápätí zamieri rovno k bránke.

„Kto to, dočerta, je?“ pomedzi zuby sa opýtam Rachael, zatiaľ čo sa k nám dotýčný približuje.

Prv než niektorá z nás stihne povedať niečo viac, dotýčný sa rozhodne rozraziť bránku úderom pästou. Priláka tým pozornosť všetkých zúčastnených. Akoby chcel, aby ho všetci nenávideli. Usúdím, že je to sused, ktorým všetci opovrhujú a ktorý si sem prišiel vyliať zlosť, lebo nebol pozvaný na najtrápnejší večierok, ktorý sa kedy konal.

„Ospravedlňujem sa za meškanie,“ uškrnie sa ten trapko sarkasticky. Pravdaže, povie to dostatočne hlasno. Zelené oči sa mu lesknú ako smaragdy. „Ušlo mi niečo okrem vraždenia zvierat?“ Vo vulgárnom geste zdvihne prostredník namierený na gril. Aspoň z môjho uhla pohľadu to tak vyzerá. „Dúfam, že ste si na tej krave pochutili.“ Potom vybuchne do smiechu. Rehoce sa, akoby znechutené výrazy na tvárach hostí boli najzábavnejšia vec, akú za celý rok zažil.

„Kto si dá ďalšie pivo?“ preruší hrobové ticho otec. Hostia si odkašlú a pokračujú v rozhovoroch. Ten trapko vojde do kuchyne a zabuchne za sebou dvere tak silno, že sa ich sklenená výplň zatrasie.

Som v šoku. Netuším, čo sa práve stalo ani kto to je a prečo vošiel do kuchyne. Len čo si uvedomím, že civiem s otvorenými ústami, rýchlo ich zavriem a otočím sa k Rachael.

Zahryzne si do pery a na oči si nasadí slnečné okuliare. „Zdá sa, že si sa ešte nezoznámila so svojím nevlastným bratom.“

Pred tým, ako som priletela do Los Angeles, som nevedela, čo mám čakať, ale jedným som si istá. Nečakala som, že môj nevlastný brat je šialenec.

„To je ten tretí?“ vyprsknem, keď zaregistrujem, že hostia okolo mňa úplne ignorujú, čo sa práve stalo. Na rozdiel od nich tú bizarnú scénu nemôžem dostať z hlavy. Čo si ten chalan o sebe myslí?

„Ehm, áno,“ prikývne Rachael a vzápätí sa rozosmeje. „Súcitím s tebou. Okrem toho pevne dúfam, že tvoja izba je čo najďalej od jeho izby.“

„Prečo?“

Z ničoho nič znervóznie, akoby som práve odhalila jej najhlbšie a najtemnejšie tajomstvo, ktoré je zároveň najtrápnejšou vecou na svete. „Dokáže byť neskutočne otravný, ale, prepáč, vlastne by som ti nemala nič vraviť. Nie je to moja vec.“ S červenými lícami a křivým úsmevom na perách rýchlo zmení tému. „Máš už nejaké plány na zajtra?“

V duchu sa ešte zaoberám jej slovami o mojej izbe. „Áno. Počkať! Nie. Prepáč, vôbec neviem, prečo som povedala áno.“ *Eden, si trápna!*

Lenže Rachael ma našťastie neodpíše ako totálneho idiota. Namiesto toho sa rozosmeje. „Chceš niekam vyraziť? Mohli by sme zísť napríklad na promenádu.“

„To by bolo super,“ nadšene prikývnem. Ešte vždy som trochu rozrušená, trochu zmätená a trochu našťavaná hrubým príchodom

toho chmuľa. Nemohol ísť domov prednými dverami? Bolo nevyhnutné, aby vôbec niečo hovoril?

„Úžasne sa tam nakupuje!“ zašteboce Rachael. Z času na čas si blond vlasy prehodí cez plece a vždy mi nimi švihne po lícach. Nakoniec prestane tárať o promenáde a vyhrkne: „Mám veľmi veľa práce, takže musím bežať domov. Prepáč, že nemôžem zostať dlhšie. Mama chcela, aby som sa tu zastavila cestou domov a povedala ti ahoj. Takže ahoj.“

„Ahoj,“ odvetím. Oznámi mi, že sa uvidíme zajtra, a potom zmizne rovnako rýchlo, ako sa objavila, a nechá ma tu samu s bandou pripitých dospelých. A s Chaseom.

„Eden,“ osloví ma, keď ku mne poďíde. Moje meno vyslovuje pomaly, akoby ho najskôr chcel vyskúšať na svojich perách. „Eden,“ zopakuje, tentoraz oveľa rýchlejšie a odvážnejšie. „Kde je limonáda?“ Jeho kamaráti sa k nám približujú s doširoka otvorenými očami, z ktorých vyžaruje nevinnosť a úzkosť. *Jasné, pomyslím si, lebo im naháňam obrovitánsky strach.*

„Asi na stole,“ pokrčím plecami. „Opýtaj sa mamy.“

„Je vnútri,“ oznámi Chase. Jeden z kamarátov ho postrčí dopredu a smeje sa pritom, akoby to bola najúžasnejšia lotrovina na svete. Chase do mňa s mäkkým žuchnutím narazí.

Okamžite uskočí dozadu a úplne pochopiteľne sa trochu hanbí. Vtom si uvedomím, že mám vlhké tielko. „Prepáč,“ hlesne. Pozrie sa do prázdneho plastového pohára, ktorý drží v ruke. Ešte pred sekundou bol do štvrtiny plný.

„To je v poriadku,“ upokojím ho. V skutočnosti ma to veľmi potešilo. Keďže si musím prezliecť tričko, môžem odísť do svojej izby a vyhnúť sa tomuto otrasnému večierku. Preto sa nenápadne vytráťm, presnejšie povedané, takmer šťastne odtancujem do domu. Dúfam, že otec si dá dosť pív a vďaka tomu si nevšimne, že sa už dolu nevrátim. Zostanem vo svojej spartánsky zariadenej izbe a zavolám mame alebo zorganizujem videočat s Ameliou, prípadne si zlomím obe nohy. Všetko znie lepšie, ako zostať sama vonku.

Unavene vzdychnem – bol to nesmierne náročný deň – a vydám sa ku schodisku. Len čo vystúpim na prvý schod, z obývačky začujem taký krik, že sa otriasajú steny. Keďže som odjakživa hrozne zvedavá a to, čo počujem, ma veľmi zaujíma, ani mi nenapadne to ignorovať. Preto to neignorujem a nenápadne sa presuniem k odchýleným dverám.

Môj výhľad je síce trochu obmedzený, no uvidím Ellu. Práve zamúrila oči, tvár si zaborila do dlaní a teraz si šúcha spánky.

„Neprišiel som veľmi neskoro,“ zaznie z opačného konca miestnosti mužský hlas. Rozpráva drsným tónom, a tak si okamžite uvedomím, že je to ten chmuľo.

„Prišiel si o dve hodiny neskôr!“ zjačí Ella. Keď prudko otvorí oči, pre istotu radšej o krok cúvnem. Bojím sa, že si ma všimne.

Chmuľo sa zasmieje. „Naozaj si myslíš, že prídem domov, aby som sa pozeral, ako grilujete?“

„Aký problém máš tentoraz? Mimochodom, teraz nehovorím o grilovaní,“ povie Ella a začne sa prechádzať po bežovom koberci. „Správal si sa ako malé decko ešte predtým, než si vystúpil z auta. Čo sa deje?“

Zatne zuby a nakloní hlavu. „Nič,“ odvetí bez dychu a zaškrípe zubami.

„Myslím si, že nič to nie je.“ Ellin hlas znie prísne a naštvane, čo je na míle vzdialené sladkému tónu, ktorý použila pred necelými pätnástimi minútami, keď sa rozprávala so mnou. „Znova si ma ponížil pred polovicou našej štvrte.“

„Je mi to fuk.“

„Nemala som ťa pustiť von,“ zamyslí sa Ella, tentoraz vraví oveľa tichšie, ani čoby sa na seba hnevala. „Mala som ťa prinútiť zostať, lenže nie! Samozrejme, že som to neurobila, lebo som ti chcela dať trochu voľnosti. No ako zvyčajne si mi ju hodil naspäť do tváre.“

„Aj tak by som bol odišiel,“ zašomre a vojde do môjho zorného poľa. Krúti hlavou a svojej mame sa vyslovene vysmieva. Je ku mne otočený chrbtom, takže si ho môžem aspoň spolovice poriadne pozrieť. Predtým

totiž okolo nás prebehol tak rýchlo, že som si ani nevšimla, ako vyzerá. „Čo s tým urobíš? Zase mi dáš domáce väzenie?“ Má hlboký a zastretý hlas. Vlasy čierne ako uhoľ má strapaté, ale čisté. Plecia má široké a je poriadne vysoký. Od Elly je vyšší o niekoľko centimetrov.

„Si nemožný!“ precedí cez zaťaté zuby. V okamihu, keď to povie, zaletí pohľadom ponad jeho plece a zostane ním visieť priamo na mne.

Zadržím dych a vyľakane odskočím od dverí. V duchu sa modlím, aby som sa mylila. Možno sa iba pozrela k dverám a osobu, ktorá sa za nimi skrýva, si nevšimla. Pravdaže, moje želanie sa ukáže ako márna nádej, lebo dvere sa prudko otvoria, skôr než stihnem ujsť.

„Eden?“ Ella vyjde do haly a prevrta ma pohľadom, lebo pri svojom trápnom pokuse o útek som skončila rozplásnutá asi v polovici schodiska.

„Ehm.“ Nič viac sa mi nepodarí vysloviť. Keby som nebola ako paralyzovaná, od hanby by som si zaborila tvár do dlaní.

Vzápätí sa stane najhoršia možná vec, ktorá sa mohla stať. Ten trapko vystrčí hlavu z dverí a pridá sa k nám. Vtedy si ho môžem po prvý raz poriadne obzrieť. Oči, ktoré sú ako dva smaragdy – priveľmi jasné na to, aby ich bolo možné považovať za obyčajné zelené, a priveľmi pulzujúce životom, aby sa dali považovať za normálne –, do mňa zabodne tak, že mi na chrbte naskočia zimomriavky. Znova zatne zuby a drzý úsmev mu zmizne z tváre.

„Dočerta, kto je táto baba?“ opýta sa s pohľadom upretým na Ellu, od ktorej čaká vysvetlenie, prečo na schodisku sedí bezradná tinedžerka, ktorá vyzerá, akoby cvičila erobik.

Ella zaváha, ani čoby uvažovala, ako má odpovedať. Nežne mu položí ruku na plece. „Tyler,“ ozve sa napokon, „toto je Eden. Davova dcéra.“

Ten trapko – alebo, formálnejšie, Tyler – si odfúkne. „Davovo decko?“

Trochu sa nadvihnem a postavím sa na nohy, no môj nevlastný brat sa aj tak pozerá inde. „Ahoj,“ skúsím byť milá. Už-už sa chystám

podať mu ruku, ale vzápätí si uvedomím, ako hlúpo vyzerám, a tak si namiesto toho len prekrížim prsty.

Konečne sa vráti očami ku mne a začne na mňa civieť. Civie a civie. Civie na mňa, akoby doteraz nikdy nevidel inú ľudskú bytosť, lebo najskôr sa zatvári zmätene, potom zlostne a napokon nechápavo. Ostrý pohľad, ktorým si ma premeriava, je mi nepríjemný, a tak na chvíľu sklopím zrak k jeho obyčajným hnedým topánkam a rifliam. Keď sa potom naňho nenápadne zadívam, práve pomaly preglgne a pohľad presunie na Ellu. „Davovo decko?“ zopakuje ticho, akoby tomu nemohol uveriť.

Ella vzdychne. „Áno, Tyler. Povedala som ti, že príde. Nesprávaj sa ako hlupák.“

Stojí zoči-voči Elle, kútikom oka si ma však znova premeriava od hlavy až po päty. „Ktorú izbu?“

„Čože?“

„Ktorú izbu si jej pridelila?“ Je zvláštne počuť ho, ako o mne rozpráva, ani čoby som tam nebola, hoci, aspoň usudzujem podľa jeho reakcie, by si zrejme želal, aby to presne tak bolo.

„Vedľa tvojej.“

Teatrálne zastoná, čím ostentatívne dáva najavo, aký je otrávený, že budem tak blízko pri ňom. Hneď nato sa otočí a sústredí sa na mňa. Vrhne na mňa zlostný pohľad. Myslí si vari, že chcem žiť v tomto dome s touto trápnuou paródiou na rodinu? Rozhodne nie.

Zamračí sa a zatvári sa, akoby chcel niečo povedať, no potom bez jediného slova štvadne Ellu do boku, takmer vrazí aj do mňa a s hlasným dupotom vybehne po schodoch.

Niekoľko dlhých sekúnd, kým za sebou zabuchne dvere do svojej izby, s Ellou nevydáme ani hláska. Vzhľadom na to, že nechce začať rozprávať predtým, ako začuje buchnutie jeho dverí, usudzujem, že k takýmto situáciám tu zrejme dochádza každý deň.

„Prepáč,“ ospravedlní sa Ella. Vyzerá vystresovane a zahanbene. Znenazdajky mi jej je ľúto. Možno jej dokonca rozumiem. Keby som musela dennodenne komunikovať s takým hlupákom, ako je

Tyler, pravdepodobne by som sa tri razy denne zrútila. „Je len... Vieš čo, poďme von.“

Nie, ďakujem. „Nuž, vlastne... Chase na mňa vylial limonádu, preto si musím prezliecť tričko.“

„Aha,“ hlesne. Pozorne preskúma vlhkú škvrnu na mojom tričku a mierne sa uškrnie. „Dúfam, že sa ospravedlnil.“

Zatiaľ čo sa Ella vracia do záhrady, vyjdem po schodoch – tentoraz svižne, bez toho, aby som vyzerala ako chromá – a vbehnem do svojej izby. Len čo za sebou zatvorím dvere, uľahčene si vydýchnem. Konečne som sama a nikto ma neotravuje.

Tento stav trvá presne osem sekúnd. Potom z vedľajšej izby začne revať hudba tak hlasno, že sa trasú steny. Rachael dúfala, že nemám izbu blízko Tylerovej. Nielenže ju mám blízko, mám ju dokonca hneď vedľa. Stojím uprostred, neschopná slova, otrávená a unavená, a neveriacky zízam na protiľahlú stenu. Na druhej strane je ten debilný trapko.

Asi o päť minút hudba našťastie stíchne a počuť iba zvuk otvárajúcich sa dverí. Žeby sa môj nevlastný brat konečne upokojil? Práve táto nádej ma ťahá k dverám. Pomaly ich otvorím a ocitnem sa zoči-voči divokým, ani trochu pokojným očiam.

„Ahoj,“ skúsím znova. Ak je tento človek trvalou súčasťou mojej novej rodiny, musím sa trochu usilovať. „Si v poriadku?“

Tylerove smaragdové oči sa mi vysmievajú. „Zbohom,“ uškrnie sa. V tej istej červenej flanelovej košeli a v tých istých hnedých topánkach ako pred niekoľkými minútami zbehne po schodoch a cez hlavné dvere vyjde von. Jeho odchod okrem mňa nikto nezaregistruje. Evidentne má domáce väzenie, ale zdá sa, že mu je to jedno.

Zastonám a zacúvam naspäť do svojej izby. Aspoň som sa snažila, čo je oveľa viac, ako urobil on. Vyzlečiem si sako, tieľko si pretiahnem cez hlavu a po prvý raz si ľahnem na svoju novú posteľ. Penový matrac mi obklopí telo a len čo sa mi podarí prestať vnímať dunenie hudby zo záhrady, sprevádzané smiechom opitých ľudí, zadívam sa na plafón a sústredím sa len na dýchanie. Dýcham, aj keď

vonku zaburáca motor a auto prudko vyštartuje od obrubníka. Istotne je to Tyler.

Nasledujúcu hodinu telefonujem s Ameliou. Nezabudnem zdôrazniť, aké hrozné bolo grilovanie, aký trápny je môj otec a aký debil je Tyler. Mame ponúknem podobné zhrnutie.

„Eden.“ O čosi neskôr, keď už som v polospánku, sa za dverami ozve otcov hlas. Otvorí dvere, skôr ako mu to dovoľím, a vojde dovnútra. „Väčšina susedov už odišla,“ oznámi. Páchne spáleným mäsom a pivom. „Ideme spať. Už toho mám za celý deň dosť.“

Zaželám mu dobrú noc, tvárou sa otočím k stene a hlavu zaborím do vankúša. Vraví sa, že v cudzej posteli sa zaspáva buď veľmi ľahko, alebo, naopak, veľmi, veľmi ťažko. Napriek tomu, že únava zmáha každúčku bunku môjho tela, začínam si uvedomovať, že v mojom prípade bude pravdepodobne platiť druhá možnosť. Otočím sa do pôvodnej polohy a dlane si pritisnem na čelo. V mojej novej izbe pretrváva horúčava z dnešného dňa. Klimatizácia sa vôbec nerozbehla alebo na ňu otec zabudol. V každom prípade sa o tom ráno musím zmieniť.

Skôr než konečne zaspím, asi hodinu sa prevaľujem, vrtím sa a skúmam svoju vôľu žiť. Spím presne štyridsaťsedem minút. Zdá sa, že v tomto dome nič netrvá veľmi dlho.

Predpokladala som, že ak ma niečo zobudí, bude to neznesiteľné teplo v mojej izbe a nie kvílenie opitých ľudí, ktoré dovnútra preniká cez otvorené okno. Stonanie, vzdychanie a občasné nadávky spôsobia, že nastražím uši a doširoka otvorím oči. Kolenačky pomaly a opatrne preleziem k oknu a nenápadne vykuknem von. Čerstvý nočný vzduch mi príjemne ochladí tvár.

„Nie,“ povie opitý Tyler. „Nie,“ zopakuje s úplne vážnou tvárou. „Čo sa to tu, dočerta, deje?“ spýta sa tlmeným hlasom sám seba. Keďže nikde nevidím jeho auto, predpokladám, že domov prišiel pešo, takže to azda nie je až taký blázon, za akého som ho považovala. Šoférovanie pod vplyvom alkoholu asi považuje za idiotské aj on. „Už bola polnoc?“ Spomedzi pier mu unikne hlasný smiech.

„Hej!“ zašepkám. Posadím sa na parapetnú dosku a otvorím okno dokorán. „Tu hore.“

Tylerovým zmäteným očiam trvá niekoľko sekúnd, kým sa im podarí vypátrať môj hlas, a keď ma konečne zbadá na druhom poschodí, venuje mi našťavaný pohľad. „Čo chceš?“

„Si v poriadku?“ Len čo tie slová opustia moje pery, uvedomím si, že moja otázka bola zbytočná. Na prvý pohľad je totiž jasné, že nie je v poriadku.

„Otvor dvere!“ prikáže mi huhňavým hlasom, kývne na mňa a tackavým krokom zájde pod striešku, kde sa mi stratí z dohľadu.

Keďže v snahe trochu sa ochladiť som si vyzliekla všetko okrem spodnej bielizne, schmatnem prvý kus oblečenia, ktorý mi príde pod ruku, natiahnem si ho a čo najtichšie a potme zbehnem po schodoch. Cez sklenenú výplň dverí vidím obrys jeho postavy.

„Čo to stváraš?“ zašepkám si popod nos, keď zápasím so zámkom. Ten chmuľo, ktorý ma dnes akurát našťaval, mi povie, aby som ho pustila dovnútra, a ja to urobím? Napriek tomu bez váhania otvorím dvere hneď po tom, čo otočím kľúčom.

„Prečo ti to, dočerta, trvalo tak dlho?“ zašomre Tyler a prešmykne sa popri mne. Páchne alkoholom a cigaretami.

Zatvorím dvere a zamknem ich. „Si opitý?“

„Nie,“ odfrkne. Vycerí zuby, ale jeho úsmev sa vzápätí zmení na zamračený úškrn. „Už je ráno?“

„Sú tri.“

Vyprskne od smiechu a urobí pokus o zdoľanie schodov, čo zahŕňa sériu potknutí a zatackaní. „Kde sa tu vzali tieto schody?“ opýta sa, keď dlaňou dopadne na jeden stupienok. „Predtým tu nijaké neboli.“

Ignorujem ho. „Chceš trochu vody alebo niečo iné?“

„Dones mi ďalšie pivo,“ odvetí. V tme vidím, že konečne vyšiel hore a zmizol vo svojej izbe, našťastie bez tresnutia dverami. Keby ho teraz videla Ella, opitého a neschopného udržať sa na nohách dlhšie ako niekoľko sekúnd, určite by ho chcela zavraždiť.

Urobím to isté čo on. Opatrne vyjdem po schodoch a zatvorím sa vo svojej izbe. Vyzlečiem sa a oblečenie bezstarostne odhodím na podlahu. V izbe je stále neuveriteľná horúčava, takže namiesto toho, aby som vliezla do postele, sadnem si k oknu. Tvár pritisnem na chladné sklo a vdychujem nočný vzduch. Na poštovej schránke si všimnem pokrčené plechovky od piva. Hlupák.

Rachael síce povedala, že sa uvidíme ráno, ale nečakala som, že sa pri otvorení dverí objaví štyri minúty po desiatej. Vstávať cez letné prázdniny predpoludním alebo o takom čase dokonca chodiť medzi ľuďmi je absurdné. Je to proti spoločenským pravidlám, ktoré platia pre každého normálneho tínedžera. Keď zídem po schodoch, strelím po Rachael zlostným pohľadom.

Otec jednou rukou drží otvorené dvere, v druhej ruke zviaza hrnček s kávou a usmeje sa na mňa. „Tu ju máme!“

„Zbohom, oci,“ poviem potichu a zároveň zagúľam očami. Ďalej sa na mňa žiarivo usmieva – mám pocit, akoby som znova chodila do škôlky a práve som našla svoju prvú kamarátku –, no nakoniec predsa len odíde do obývačky. „Je hrozne trápny.“

Rachael sa rozosmeje. „Môj otec tiež. Asi je pravidlo, že všetci otcovia sú takí úbožiaci.“

„Veru,“ hlesnem. Ešte napoly spím, a tak ma prekvapí, že sa mi podarí slová sformulovať do súvislej vety. „Neuvedomila som si, že vyrážame tak skoro.“

Rachael vytreští oči a vystrúha tvár, z ktorej si prečítam: *táto baba je poriadne hlúpa*. „Je sobota. Ak chceme ísť na promenádu, musíme tam byť veľmi skoro, lebo tam bude plno!“

Netuším, čo tá promenáda vlastne je. „Aha.“ Na sekundu (alebo na štyri) sa zarazím a pozriem sa, čo má na sebe. Obliekla si rozkošné šortky a bėžovú blůzku, na oči si nasadila letecké slnečné

okuliare a doplnila to obrovským množstvom šperkov. Ja mám na sebe obrovské tričko so smiešnym obrázkom lamy. „Musím sa prezliecť. Chceš ísť ďalej a počkať alebo...“

„Vieš čo? Keď budeš hotová, príď k nám,“ navrhne a na vysvetlenie dodá: „Je to tamten dom.“ Ukáže na dom oproti cez ulicu. Skôr ako odíde, zdvorilo ma požiada, aby som sa ponáhľala.

Príprava mi trvá pol hodiny. Vynechám raňajky, šesť minút strávim v sprche, oblečiem sa podobne ako ona, nechám si rozpustené vlasy a jemne sa namaľujem. Nevymýšľam nič zložité ani také, čo by trvalo dlho.

Za zvukom otcovho hlasu prídem až do kuchyne. „Idem von,“ oznámim, keď strčím hlavu do dverí.

Prestane sa rozprávať s Ellou. „Buď opatrná a nebuď tam veľmi dlho. Kam ideš?“

Pokrčím plecami. „Tuším to voláte promenáda.“

„To je teda náhoda! Aj Tyler ide na promenádu,“ komentuje Ella. Na toho trapka som až do tohto okamihu zabudla.

Otec sa k nej automaticky otočí. „Vari nemá domáce väzenie?“ opýta sa pomerne drsne. Zdá sa, že aj jemu ten chalan lezie na nervy. Nemôžem mu to zazlievať. Tyler rozhodne nepatrí k najlaskavejším ľuďom na svete. „Prestaň mu dávať takú voľnosť. Mala by si trochu pritvrdiť.“

„Dobre sa zabav,“ zaželá mi Ella a usmeje sa na mňa. Otcov zúrivý výraz ignoruje. Akoby sa k nej jeho slová nedostali.

Situácia je čoraz trápnejšia, preto odtiaľ čo najrýchlejšie vypadnem. Nechcem nechať Rachael dlhšie čakať. Naštvať novú kamarátku hneď na druhý deň po našom zoznámení nie je niečo, čo by som chcela urobiť. Dorazím k nej sedem minút po pol jedenástej. Našťastie nie je naštvaná, hoci zrejme čakala len na mňa – takto skoro totiž nikto bez dôvodu z domu nevychádza.

„Dnes bude horúco,“ usúdi Rachael, hlavou ukáže k oblohe a dlho vydýchne. Bezpochyby je oveľa teplejšie ako včera, a to ešte nie je ani jedenásť. „Tak fajn, poďme.“ Na príjazdovej ceste pred ich domom stojí červený chrobák. Rachael vytiahne kľúče a odomkne ho.